

Ліки змілюють тіло, а книга – душу

Спецвипуск

№ 2(3)

2018

(листопад)

Біблія

Терапевт

Видається з 1 жовтня 2014 року

Бюлетень Наукової бібліотеки

Харківського національного медичного університету

СПІЛЬНО ЗІ СТУДЕНТСЬКИМ САМОВРЯДУВАННЯМ

ЗОЛОТА ОСІНЬ

Золота осінь — це час, коли небо змінює свій колір, і крони дерев стають яскраво-жовті, а газони і доріжки покриваються золотом опалого листя. Коли зачаровуюча тиша як би ллється з глибокого неба, огортає всього тебе, а ти стоїш, боячись поворухнутися, щоб не злякати, чи неперервати цю прекрасну дійсність, так схожу на сон.

Проте, осінь не завжди радує нас теплими днями, затишком і смачними ароматами. Похмура погода і холодний вітер псують настрій і затягують в нудьгу. І тоді настає такий момент, коли не хочеться нічого робити, ні з ким говорити. Хочеться закутатися в теплу ковдру і коротати час за переглядом фільмів. Але важливі справи, робота і навчання забирають весь особистий час. Відпадає бажання гуляти з друзями чи просто виходити на вулицю... (Продовження С. 3)

Зміст

Осінь — час натхнення

Золота осінь

Н. Квітанова.....С. 3

Сезонні відтінки фарби

Т. Гадірова.....С. 4-5

Народжені восени: відомі імена

Сергій Петрович Боткін

А. Баскакова.....С. 6-7

По-Дорожник

Я написала Вам листа...

М. Колесник.....С. 8-9

Книги для душі

Студенти медицини читають

Т. Свентозельська.....С. 10-11

Натхнення

«Муза», «Владимиру Маяковському»,

«Ты мой мольберт...»

С. Бойко.....С. 12

«Скажи, ты уже осознал...», «Що є життя?»,

«Мимоволі злетіла з думок...»

М. Гордієнко.....С. 13

«Осінь прийде, до купи збере...»,

«Я завжди цілуюсь на балконах...»

Д. Тимошенко.....С. 14

«Осень»

Я. Певний.....С. 15

«Музика для душі»

К. Положишник.....С. 15

«Живопис маслом»

А. Любимцева.....С. 16-17

«Я рисую»

К. Тополук.....С.18

Фотопогляд

В об'єктиві — осінь

А. Білоконь.....С. 19

Хроніка подій

WorldFirstAidDay

І. Корнілова.....С. 20

Осінь — час натхнення

Наталія Квітанова,
1 мед, 3 курс, 3 група

Золота осінь

... Осінь змінила місто і його жителів до невпізнання. У парках, де нещодавно миготіли щасливі посмішки, все частіше зустрічаються похмурі обличчя. Але все ж осінь — прекрасна пора року. Це час натхнення. Тоді чому цей час для нас досі залишається меланхолійною порою? Мені здається, це через те, що після яскравої літньої відпустки або канікул ми не встигаємо включитися в насичений ритм нашого повсякденного життя. Втома, невисипання, нервове напруження і страх втратити щось важливе сприяє появі стресу і депресії. Якщо ви все це відчуваєте, то саме час вживати всі можливі заходи для того, щоб перебороти цей стан.

Всім відомо, що існує профілактика простудних захворювань, але чи можна запобігти осінню апатію?

Для початку давайте розберемося, в яких ситуаціях ми втрачаємо свою силу. Таких моментів в нашому житті досить, але їх можна сміливо об'єднати в один пункт: ми втрачаємо сили, коли витрачаємо свій час на нецікаві і непотрібні для нас речі (справи, розмови, люди та ін.). Як же не розтратити своє життя на другорядне? Хочу навести список справ, які допоможуть наповнитися енергією і надихати інших.

Ми наповнюємося енергією, коли:

1. Дізнаємось про нове. Вивчаємо, відкриваємо, знайомимося... вийди за рамки звичного! Часом підбадьорити може навіть новий маршрут від будинку до навчання.

2. Спілкуємось між собою. Говоримо про дійсно важливі, цікаві і надихаючі речі.

3. Спілкуємось з природою. Не «біжимо на навчання» по парку, а спокійно спостерігаємо, зустрічаємо світанки або заходи сонця...

4. Займаємось творчістю. Малюємо, ліпимо, танцюємо, готуємо, співаємо... Будь-яка творчість — свого роду медитація, і будь-який вид творчості дає нам відчуття внутрішньої гармонії.

5. Дозволяємо собі бути собою. А це означає, що потрібно говорити «ні», коли хочеться сказати «ні», і «так», коли хочеться сказати «так». Займайся тим, що тобі дійсно цікаво, не бійся кардинально змінити профіль або сферу діяльності.

6. Не боїмося. Страх — це взагалі одне з найбільш непродуктивних почуттів. Не витрачай на нього свій час. Іншого життя, іншого тебе та іншого шансу не буде, запам'ятай це.

7. Допмагаємо тим, хто цього потребує. У нас є дві руки: одна — для того, щоб допомогти собі, а друга — для того, щоб допомогти іншому. Вражаюче, але це працює: як би тобі важко і сумно не було б, допоможи комусь, кому

ще гірше, і ти побачиш, як покращиться твій стан! Тут тільки одне правило: потрібно допомагати щиро, від усього серця.

8. Не відкладаємо важливі справи. Зроби важливе, але не дуже цікаве завдання («проковтни жабу») відразу. Чим довше ми відкладаємо справи на потім, тим більше вони тиснуть на нас, і ми витрачаємо свої сили на переживання.

9. Плануємо. Зроблена і викреплена зі списку справа відмінно мотивує!

10. Але іноді буває досить просто відпочити і виспатися. Візьми день свободи від справ і турбот: нікуди не біжи і не поповнюй свій список справ. Часом одного такого дня цілком достатньо для того, щоб перезарядити свою батарею.

Погодьтеся, вибір досить великий. По суті, всі ми знаємо, як найкраще вивести себе з нудьги, але нам часто не вистачає саме поштовху, поштовху з боку. Голосу, який би вивів з меланхолії і налаштував на позитивний лад. Тому я хочу побажати, щоб поруч з вами завжди була людина, яка зруйнує всю апатію звичайною розмовою. А займаючись діяльністю, яка вас радує, ви самі стаєте позитивною людиною.

Осінь — час натхнення

Турчан Гадірова,
2 мед, 6 курс, 25 група

Сезонні відтінки фарби

Найяскравіша і прекрасна пора року — це осінь. Її красою захоплювалися художники, про її пишноти писали поети, про її чарівну магію говорили, говорять і будуть говорити.

Італійський майстер Джузеппе Арчімбольдо в 1570-х роках написав чотири картини з циклу «Пори року».

«Осінь» завершив в 1573 році. Він винайшов оригінальний жанр, створений на периферії натюр-морту і портрета. Природні дари осені — пізні квіти, овочі, фрукти, гриби — він розмістив так, що вони стали нагадувати портрет людини. У цьому полягає якийсь сюрреалізм.

«Осінь»
Джузеппе Арчімбольдо

«Тополина алея восени»
Ван Гог

«Тополина алея восени» написана в кінці жовтня 1884 року. Художник дуже любив цю пору року. Він говорив, що мріє потрапити в такий край, де була б вічна осінь.

На полотні Ван Гог зобразив тополину алею, що йде вдалину. Симетрична закрита композиція створює настрій урочистості і візуально збільшує висоту тополь. Рівний лад дерев виходить до невеликого селянського будиночка. На передньому плані Ван Гог зобразив постать невідомої жінки, одягненої в чорне плаття. Її смуток підсилює загальний настрій печалі, яким відрізняється ця картина. Чорним кольором також написані і глибокі довгі тіні від тополь. Але у верхній частині полотна переважають яскраві, більш радісні тони.

Поєднуючи настрій смутку і радості в одному полотні, художник намагався передати настрій осені, коли неминуче в'янення природи супроводжується сплеском її краси.

Сутінки. Сонце вже сховалося за горизонт. Мальовничий, осінній пейзаж не відрізняється точними елементами. Чотири дівчини з явним задоволенням збирають високу купу опалого листя, щоб влаштувати вогнище. Хтось вже встиг підпалити цю листяну гору, але вогонь ще не розгорівся. Лише сірий димок від сухого листя повільно піднімається до неба. Деталі пейзажу нерозбірливі — настає ніч.

Англійський живописець Мілле для природи вибрав свій сад. Художник володів будинком у містечку Аннато Лодж в Шотландії. І за героїнями далеко ходити не довелося, на картині ми бачимо близьких майстру людей. Прекрасна молода жінка у центрі картини — це Еффі Чалмерс Грей, дружина Мілле. Зліва розташувалася дівчина, яка явно схожа на дружину Мілле — це Еліс, сестра Еффі. Решта героїнь полотна були подругами сестер Грей.

Художник-прерафаеліт просто зобов'язаний був наділити свою роботу якимось символічним змістом. Тут центральним елементом є багаття, яке не тільки «збирає» композицію воєдино, але і створює споглядально-піднесений настрій.

«Осіньні листя»
Джон Еверетт Мілле

«Золота осінь», 1895 р.
Ісаак Левітан

Левітан любив писати осінні пейзажі — у нього було більше сотні картин, пов'язаних з цією порою року. Серед них картина «Золота осінь» 1895 року, яка стала одним з найвідоміших і популярних творів художника.

На ній зображена невелика річка, оточена деревами, покритими жовтим і червоним осіннім листям. Вдалині видно сільські будиночки, поля, а далі, на горизонті — осінній ліс, пофарбований у відтінки жовтого кольору. А над усім цим — блакитне небо, по якому плывуть світлі хмари. Яскраві, мажорні, оптимістичні кольори цієї картини не є характерними для творчості Левітана — зазвичай він використовував більш м'які і ніжні тони. У картині традиційна манера живопису природним чином поєднується «з вільним, майже імпресіоністичним трактуванням окремих деталей», але при цьому відмінність від класичного імпресіонізму полягає в тому, що колір не розчиняється в світлі, а зберігає свою інтенсивність.

Сам же Левітан не був цілком задоволений цим твором, вважаючи його декілька «грубим». У 1896 році він написав іншу, менш відому картину з такою ж назвою — «Золота осінь».

«Золота осінь», 1896 р.
Ісаак Левітан

Народжені восени: Відомі імена

**Анастасія Баскакова,
2 мед., 3 курс, 13 група**

Сергій Петрович Боткін

«Необхідно мати справжнє покликання до діяльності практичного лікаря, щоб зберегти душевну рівновагу при різних несприятливих умовах життя, не впадаючи при невдачах в зневіру або самозакоханість при успіхах...»

Сергій Боткін

Чудова пора осінь подарувала світу прекрасного медичного діяча Сергія Петровича Боткіна — видатного лікаря-терапевта, одного з основоположників фізіологічного напрямку російської наукової клінічної медицини, великого громадського діяча.

Майбутній клініцист, терапевт народився 5 вересня 1832 року в Москві в багатій родині купця. До вступу в Московський університет Сергій готувався у математика А.Ф. Мерчінського, а з серпня 1847-го — в приватному пансіоні. Закінчивши тільки другий курс пансіону, Боткін вирішує його залишити і здавати іспити на математичний факультет Московського університету, але виник форс-мажор — указом університету прийом на всі факультети, крім медичного, було припинено. Коливаючись у виборі, він закінчує третій курс пансіону і лише навесні 1850 року вирішується подати документи на медичний факультет. Сергій Петрович Боткін закінчив медичний факультет Московського університету в 1855 році і незабаром з загоном Н.І. Пирогова вже брав участь у Кримській кампанії, виконуючи обов'язки ординатора Сімферопольського військового госпіталю. У 1856-1860 роках Боткін перебував у закордонному відрядженні.

Сергій Петрович Боткін
Портрет. 1880 р. Худ. І. М. Крамской.

Після повернення він захистив докторську дисертацію «Про всмоктування жиру в кишківнику» і у 1861 році був обраний професором кафедри академічної терапевтичної клініки.

Щоб оцінити значення Боткіна, необхідно пригадати, в якому становищі перебували лікарі і російська медицина під час його діяльності. Наукової медицини не було, медичні документи велися німецькою мовою, і були випадки, коли лікарі не могли порозумітися по-російськи зі своїми пацієнтами. У суспільстві мимоволі склалися переконання, ніби добре може лікувати тільки лікар неро-

сійського походження. Тому не тільки вищий світ, але, наприклад, купці і навіть заможні ремісники лікувалися у лікарів-німців. Вічно так тривати не могло. Професор С.П. Боткін почав з перетворень. Він першим в Росії створив у 1860-1861 роках при своїй клініці експериментальну лабораторію, де робив фізичні і хімічні аналізи і досліджував фізіологічну і фармакологічну дію лікарських речовин. Вивчав також питання фізіології і патології організму, штучно відтворював на тваринах аневризму аорти, нефрит, трофічні розлади шкіри для того, щоб розкрити їх закономірності.

Дослідження, проведені в лабораторії Боткіна, поклали початок експериментальній фармакології, терапії і патології в медицині тогочасної Росії. Сергій Петрович також вперше широко використовував лабораторні дослідження (біохімічні, мікробіологічні); ввів вимір температури тіла термометром, аускультацию, перкусію, огляд хворого та ін. У той час виявилася неспроможність гуморальної теорії, виникла потреба в новій теорії медицини, яка більш гармонійно узагальнила б факти, що накопичилися в рамках старої теорії медицини, і вступила б з нею в суперечність. Так і сталося, до того ж майже одночасно відразу в двох країнах: в Росії і Німеччині. У Росії нову теорію медицини представив Боткін, в Німеччині — Вірхов. За своїм змістом це дві абсолютно різні теорії. Теорія Вірхова ґрунтувалася на вченні про клітину, теорія Боткіна — на вченні про рефлекс. Обидві теорії лягли в основу двох різних напрямків в медицині: теорія Вірхова поклала початок анатомічному напрямку, теорія Боткіна — фізіологічному, або функціональному. Свої погляди з питань медицини Сергій Петрович Боткін виклав в трьох випусках «Курсу клініки внутрішніх хвороб» (1867, 1868, 1875) і в 35 лекціях, записаних і виданих його учнями. Професор Боткін був справжнім новатором, який вчинив переворот в медичній галузі, творцем природно-історичного і патогенетичного методів в діагностиці та лікуванні. Він є основоположником наукової клінічної медицини.

У своїх поглядах С.П. Боткін виходив з розуміння організму як цілого, що знаходиться в нерозривній єдності і зв'язку з навколишнім середовищем. Цей зв'язок, перш за все, виявляється у формі обміну речовин між організмом і середовищем, в формі пристосування організму до середовища.

Завдяки обміну організм живе і зберігає самостійність по відношенню до середовища, завдяки процесу пристосування організм виробляє в собі нові властивості, які, закріплюючись, передаються у спадок. Боткін пов'язував походження хвороби з причиною, яка завжди обумовлюється виключно зовнішнім середовищем, що діє безпосередньо на організм або через його предків. Центральним ядром клінічної концепції Боткіна є вчення про внутрішні механізми розгортання патологічного процесу в організмі (вчення про патогенез). Він першим висловив думку про специфічність будови білка в різних органах; першим вказав, що катаральна жовтяниця, яку Вірхов

трактував як «механічну», відноситься до інфекційних захворювань; в даний час ця хвороба іменується «хворобою Боткіна». Встановив також інфекційний характер геморагічної жовтяниці, описаної А. Вейлем. Це захворювання називається «жовтухою Боткіна-Вейля». Блискуче розробив діагностику і клініку опущеної і «блукаючої» нирки.

Діяльність Сергія Петровича Боткіна була великою і різноманітною. Його праці дали початок клінічній медицині на наших землях. Сергію Петровичу належить велика кількість видатних відкриттів в медичній області, якими сучасні лікарі повинні вміло користуватися та прагнути ще кращих результатів в медицині.

Пам'ятник Боткіну у сквері перед клінікою факультетської терапії, Санкт-Петербург

По- Дорожник

Марія Колесник
1 мед., 3 курс

Я написала Вам листа...

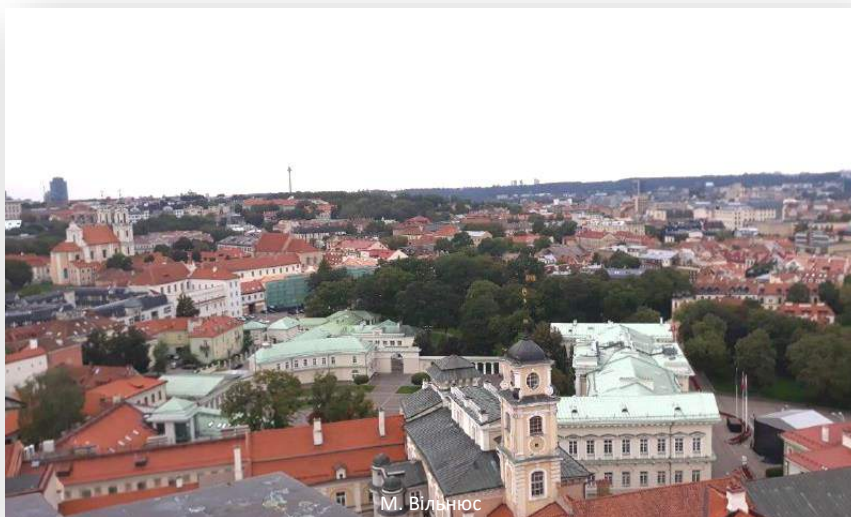
Давно хотіла написати справжнього листа. Такого, як у книжках, які ще років двадцять тому писали наші дідусі та бабусі. Але все якось не було нагоди: з родиною кожного дня пов'язують смски. Тож я напишу невеликого листа Вам. Знати б ще як почати...

13 жовтня 2018 р.
Вільнюс

Півтора місяці — наче картинка у калейдоскопі. Так давно був панічний перший день. Двадцять восьмого серпня в останнє подивилась на батьків, ледве не забула телефон на рейці контролю і пішла. Літак, найулюбленіше у світі відчуття польоту на годину, і от, зустрічай, Литва.

Аеропорт невеликий, тож з місцевим волонтером, який мене згодом супроводжував, зустрілися швидко. Далі заселення у гуртожиток, підписання документів, і от, я одна. Трохи поплутала по незнайомому ще Вільнюсу, ввечері виснажено повернулась «додому». І знаєте, першою серйозною проблемою була... відсутність WiFi. Виявилось, що тут ціла система, про яку розкажу трохи згодом. Зі зв'язком допомогла китаянка Менді.

Найперше, що мені було потрібно — тутешній студентський квиток. І отут маленький сюрприз для всіх студентів України, які люблять мандрувати Європою. Що Ви чули про ISIC — international student identity card? Ця картка дає багато знижок у європейських музеях, діє і на транспорті, а також у деяких кафе — все залежить від

країни. Атеншн! Її можна замовити у Києві, вартість — близько 200 грн. Тут — 10 євро. Але система ISIC не пов'язана із конкретною державою. І у Литві теж є свій власний студентський. Яка з них більш потрібна — проблема дійсно філософська, не буду її розписувати на півсторінки.

Друга і вже більш цікава особливість — система транспорту. Все просто — квитки є одноразові, денні, тижневі, на місяць і на півроку. Вони також можуть бути тільки на робочі дні, тільки ранкові. І також діють знижки 50% та 80% для студентів. Таким чином, на безлімітний проїзд я витрачаю 5.80 євро на місяць. Це менше,

ніж у Харкові, і на додачу тут у багатьох автобусах чи тролейбусах є WiFi (але не в усіх). І приємна перлинка — всі машини обладнані GPS-навігаторами, інформація об'єднується у програмі Trafі, за допомогою якої можна визначити коли треба вийти, яким транспортом скористатись. Вона не ідеальна, бо не показує всі шляхи, твоя геопозиція не рухається на відміну від сервісу google, але в ній можна купляти квиток. Містом курсують машини контролерів, які у будь-який момент можуть зупинити та перевірити у пасажирів наявність квитка. Це працює. Це не складно запровадити і в нас. Чекаю.

Мобільні оператори приблизно такі самі, їжа в магазинах дорожче лише трохи, а от у кафе так, дорожче. Але і їжа тут ситна (але у нас смачніша!). Мабуть, з банальною життєвістю буднів закінчили.

Тепер час розповісти про місто? Його дійсно можна обійти за два-три дні. Вам знайомі речі, які з часом стають тільки кращими, вагомішими, міцнішими? Таке місто Вільнюс. Воно повільно прокрадається у ваше стримане серце своїми вкритими бруківкою вулицями. Ліхтариками на старовинних валах, гомін п'ятничних компаній у кафе, дивні назви, музика під відкритим небом.

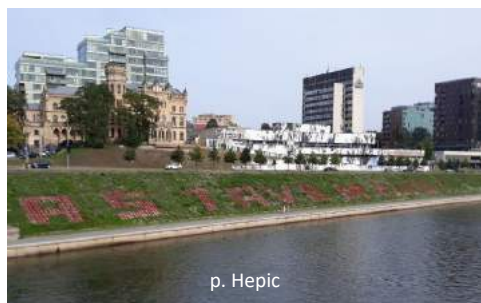
Усе це, мабуть, є і в інших містах... Так. Але тут є атмосфера. Тут треба звикнути до вранішнього холоду, саме до кісточок, при безсоромно яскравому сонці надворі. Мені здається, що люди трохи серйозніші, ніж у нас, але це дуже суб'єктивно. Головним туристичним місцем є центр — історичний центр міста, де гордо стоїть старий корпус Vilnius university з його вежею-дзвіницею, працює президентський палац, височіє башта князя Гедімінаса, простирається головна площа, звиваються вузькі вулиці та широчіє головний проспект (теж на честь Гедімінаса). Згори, з університетської дзвіниці, малюється краєвид: помаранчово-веселі дахи, річки Вільняле та Неріс, пагорб Трьох хрестів. Красиво. І як завжди є місця, про які не скажуть путівники: найвужча вулиця чи квартал Ужупіс — побратим Монмартра. Щось мені підказує, що це ще не все... Мої очі відкриті — дивуй.

р. Вільняле

Старий корпус Vilnius university

р. Неріс

Книги

для душі

Тетяна Свентозельська,
2 мед., 3 курс, 16 група

Студенти медицини читають

Чи пам'ятаєте ви книги, які читали в дитинстві, улюблену, яку могли перечитувати двічі, як бігали до бібліотеки і довго думали над тим, з яким персонажем книги вам познайомитись на цей раз? А вашу першу грубу книгу з не дуже великим шрифтом та майже без малюнків? Такі моменти у вашій пам'яті точно закарбувались, адже більш ніж впевнена, що в дитинстві ми або любимо читати, або нас змушували батьки та вчителі.

Але з часом, коли ми стаємо дорослими і самостійними, такого впливу ніхто не має окрім самих нас. На жаль, з віком багато хто просто забуває про існування книг, бібліотек. Ба гірше, вважають це марною тратою часу, забувши про всі уроки моралі, які отримали з книг в дитинстві, про свої пережиті пригоди з улюбленими персонажами. Але є і позитивна сторона — це ті книголюби, які попри безліч навчальних підручників чи зайнятість на робочому місці, знаходять час, щоб прочитати новинку від свого улюбленого письменника, познайомитись з новими історіями, які й досі обмінюються з друзями книгами та, не шкодуючи грошей, купують нові. Також, у вік технологій у вільному доступі є безліч електронних книг, які натисканням однієї кнопки можна мати у себе. Себе ж я можу віднести до другої категорії, тому хочу з вами поділитись декількома книгами, прочитавши які ви не пошкодуєте! З часом, навчаючись у медичному університеті, я помітила, що і книги подобається читати про медицину, чи ті, які хоч чимось пов'язані з нею. Напевно, така правда, що лікар це не професія, а стиль життя.

Автори:

Пол Калантіні

Генрі Марш

Світлана Талан

Перша книга, про яку я розповім: «Когда дыхание растворяется в воздухе» Пола Каланіті. Книгу написав лікар-нейрохірург, у нього виявили рак легенів, а метастази почали поширюватись по тілу, після такого вступу автор починає розповідь про своє життя. Цікаво описано життя американської сім'ї, зі своїми проблемами та особливостями. Далі розповідь про практику лікаря-нейрохірурга, а також він ділиться досить корисними порадами. Зрештою автор підводить до моменту, коли перед ним стояв вибір як же провести останні місяці, а може навіть і роки життя. На жаль рукопис виявився незакінченим, через загострення хвороби. А кінець книги написала його дружина, яка з трепетом передала останні місяці життя Пола. Це дуже зворушлива книга. Вона змушує цінувати життя та своїх рідних.

«Не навреди» Генрі Марша. Відверта книга, де автор нейрохірург, дуже чесний зі своєю аудиторією. Де він визнає те, що лікар — це не Бог, який врятує всіх, і не завжди від нього залежить наслідок операції, у деяких випадках це можна прирівняти до гри в лотерею. Але він дійсно закоханий у свою професію, з деталями та своєю любов'ю описує все обладнання, усі історії своїх пацієнтів та колег. Ця книга може викликати двоякі відчуття захвату, пригнічення, можливо подекуди розчарування, або навпаки ейфорії. Можливо саме таке є життя хірурга, але щоб це витримати, потрібно мати дійсно сильний та сталевий характер.

«Когда ты рядом» Світлани Талан. Ця книга більше для жіночої аудиторії, любителів романів. Загалом початок книги типовий: молода пара, що готується до весілля — в дорозі до батьків, щасливі, безтурботні. І тут страшений грохот та, як виявилось, доленосна автокатастрофа. Головна героїня — медсестра, і звичайно, в такій ситуації не сиділа б склавши руки, але саме її ініціатива та бажання врятувати людей зіграла з нею страшний жарт, після якого від неї відвернулись усі: відреклись батьки, зрадила подруга та наречений, здавалось весь світ проти неї. І вона залишилась одна разом зі своїм страшним діагнозом. Саме в цьому епізоді яскраво описані усі стереотипи людства, безгуманність та жорстокість. Далі дівчина пішла працювати у диспансер, а там на нас очікує безліч історій, які не залишать вас байдужими. Але з часом у головної героїні в її сірому та нещасному житті з'явиться можливість на щасливе майбутнє, на справжню родину. Проте чи буде це так? Можливо комусь здасться, що вже немає сенсу для прочитання, тому що ви побудували певні здогади як розвиваються події, але це далеко не так! Обов'язково прочитайте, ця книга змусить вас переоцінити життя та любити кожен день!

Бібліотерапевт 2018 (листопад) СПЕЦВИПУСК № 2(3)

Софія Бойко,
4 мед., 2 курс, 28 група

МУЗА

Я стою в испуге у мрамора ночи,
Знаю, она сказать ничего не хочет.
Медведицы белой давно уж нет следа,
А я? Быть может, все-таки да?
Остроугольных рифм куплеты среди дня,
И больше не ищи меня.
Потеряна в поту бессмертных грез,
Поэзии всадник меня давно увез.
Слагала куплеты так плавно и нежно,
Казалось, она была без одежды.
Поэзии дюны окутали нас,
Меня и тебя,
Как будто на раз.
В пространстве безвременья я проступала,
Ударные для нее пылко искала.
И в плен свой манящий прошу взять меня,
Поэзия — друг того самого дня.

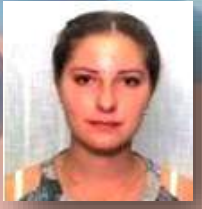
Ты мой мольберт, я твоя осень,
Рассудок жадно просит очень.
У златоглавого листа оторван стержень,
Он как тогда — небезупречен.
И обречён отныне образ твой,
Я нарисую снова,
Снова сбой,
Отбой.
Увековечен, обесточен, пойман, —
Он весь в висках тобой наполнен.
Не отгадать увы оттенки этих дней,
Они темнее самых явственных ночей.
Потерян след осенней вьюги
Где-то за рамками друг друга.
Я отыщу быть может кисти звон,
Она взойдёт, она порочна,
Вон.
От золотого к золотому,
И по серебряному тону
Я напишу, сорву и позвоню,
И снова горсть твоих люблю.
Я нарисую снова осень,
Опять отбой,
И снова очень.

ВЛАДИМИРУ МАЯКОВСКОМУ

Мне сегодня приснилась холодная камера,
Златые уста твои там.
Не могу описать по доброй памяти,
Но я вижу храм.
Одежда твоя разукрашена ансамблем гамм,
Желтый галстук извивается, как кавалер среди дам.
Я, наверное, слишком из прошлого,
Может быть, не застал ты меня,
Обувь твоя проходит всегда вдоль огня
Её.
Имя от цветка твоей любви происходит,
Время с ней проходит.
Как много в темнице разума стихов писал тогда,
Но не ждала она так искренне тебя.
Вас было трое на картине,
Ты так смотрел в ее глаза,
Взгляд оторвать было нельзя
И чего стоит ее имя —
Оно паршиво, как февраль,
И всё ее подобие мотивам,
Тебя мне очень жаль.
Бросала она колкости на свет,
Во тьме не видела угрозы,
А я заметила во сне — в вазе увядшие уж розы.
Ты снишься в полумраке дней моих бардовых
И чудисься во сне багровых лиц,
Идешь дорогою ты месяцев тяжелых,
Не замечаешь больше белых птиц.
Я даже вижу этот день, когда ты был в овечьей шкуре,
Тогда я, будто твоя тень,
Была в зеркальном нежном абажуре.
И шепчешь ты кому-то вновь и вновь,
Что тут прощаешься с собою,
Все же нарушил тот покой,
Которым шел безмолвною тропой.
И не отныне близок ты мне стал,
И не теперь мои стихи полны тобою,
Сегодня призрак — зал остался не со мною.
Я знала, что оставишь ты меня,
В апреле томном и холодном,
И бежать будешь из огня,
Как в день, когда тревогою наполнен.
Ты не заметишь мою шаль,
Что на полу дорожку устилала,
И ты уйдешь, решив все сам,
Оставишь ее, дарованную нам.
И ты уйдешь, когда листва,
Когда деревья в голом полумраке,
Когда не хочется атаки,
И не придешь.
Сочту за милость те упреки,
Вот так весна озеленила все твои пороки.

Натхнення

Маргарита Гордієнко,
2 мед., 5 курс, 19 група

Скажи, ты уже осознал, что время не вечное?
Что если дружить, не иначе, как с «близкими» душами;
Не смотри, что бывает моё поведение по-детски
беспечное...
Каждый есть пилигрим, блуждающий океанами, сушами.

В моей комнате тихо, хаотично раскиданы вещи,
И «светило вселенной» оживает в комнатном свете.
Неизвестность, как кошка, крадется тихо, зловеще...
Время чинно вышагивает по огромной планете.

Счастье — оно многогранное, хочешь, проверь.
Не смотри на других и не слушай их глупые речи.
Если двери закрыты... Выбей дурацкую дверь;
Забивай на скучных людей и ненужные встречи.

Пусть все решат, что ты странный, пусть говорят,
А ты не скрывай своих чувств, дай эмоциям волю.
Страстно люби и мечтай, и пусть люди что-то твердят...
Навязать чью-то жизнь, не мою, никому не позволю.

Мимоволі злетіла з думок шалена вогняна птаха,
Серед величі всесвіту я — маленька комаха,
І на вічному небі завжди мерехтітимуть зорі,
Завжди будуть здійматися хвилі в бурхливому морі,
Сонце не згасне, або ж не стане яскравіше світити,
А людство не перестане дешево інтриги крутити.
Не зупиниться потяг «Життя», вправно курсуючий
поміж нами;
Не здивується щиро земля, про людські почувши
драми.

Зрозуміти потрібно це, як би не було важко,
Не змінити невпинного ходу часу, моя мила пташко.
Тож не бійся творити для себе неповторну долю,
Не страшися кожного дня, напивайся їм вволю.
Хай хмеліє душа, нехай серце радісно б'ється,
І стежина палкого життя надовго зав'ється.

Що є життя? Сміється чудно світ,
І сміх його летить в мої долоні.
Дзвенять віки, час строче вічний звіт,
Ми тільки іграшки, бо в нього ми в полоні.

Здається нам, що вічно будем тут,
На цій землі, живі і неввидимі.
А скільки смутків, і ще й стільки скрут
Перенесемо всі в своїй хатині.

Життя-буття, воно було до нас,
Не стане важель після моєї смерті,
В цілому, це стосується і вас,
Бо в часу всі давно кордони стерті.

Та пам'ятай, існуєш не дарма.
В твоїх очах зконцентрувався Всесвіт.
Ти капітан, твій корабель — брама,
Поміж світів, послухай їхній плекіт.

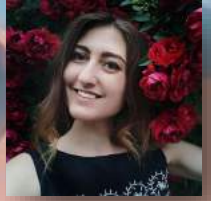
Біжи, спиняйся, падай і вставай.
Кричи, мовчи, ненавидь і кохай.
Танцюй, всміхнися всьому навкруги
Бо, друже, підеш — ти, зостануться — віки.

В твоїй душі горить ясний вогонь,
І серця стук торкнеться до долонь.
В тобі натхнення, сила і надія,
Все це для того, щоб збувалась мрія.

Здіймаю якір, вітер у вітрила,
Життя-корабель курсує в океан.
Скажу: «Вперед!», розправлю свої крила
І з головою занирну в туман.

Намхнення

Дар'я Тимошенко,
4 мед, 3 курс, 33 група

Осінь прийде, до купи збере
Всі твої пазли, головоломки.
Навіть коли на тебе небо впаде,
Вже не відчуєш ломки.

Я прихилиюсь чолом до дверей метро,
Дні йдуть, наче промоклі дроти над містом.
І ти правий всоте як ще ніхто,
Жовтень пахне смогом і звучить твістом.

Моя осінь ховається в людях,
В щирих усмішках та словах.
Моя осінь відлунює в грудях.
Уявляєш, навіть у снах.

Тож поки жовтень чеше вербові коси,
І вітри килим листя кладуть до ніг,
Пропонуй перехожому щастя, хоч і не просе,
Можливо так ми відтягнемо сніг.

Я завжди цілуюсь на балконах,
В пахощах вина і темноти.
Доки сонце утопає в кронах,
Й ніч вступає в право повноти.

Я завжди цілюся завчасно,
Доки Вінстон неквапливо догора.
І шепоче вітер сивий млосно,
«Ще хвилина, й вороття нема»

Я завжди цілуюсь як в останнє,
Наче ми в дешевому кіно.
І проміння сонця б'є світаннє,
Тут Титанік не іде на дно...

Я отак цілуюсь без двобою,
Шанси відступу рівняючи нулю.
Я завжди цілуюсь не з тобою,
Хлопчику, якого я люблю.

ОСЕНЬ

Яркими красками, мило одета,
Пришла госпожа в свой дом,
Раскрасила листья оранжевым цветом,
И яркими пятнами всё кругом.
Красавица осень не совсем симпатична,
Прохладна она и строга,
Рисует картины желтым цветом —
Готовит к покою до сна.
Умыла от лета, от зноя и жара,
В прохладе дает отдохнуть,
Позволила скинуть летнее бремя,
И тихо в земле уснуть.

Ярослав Певний,
1 мед. 4 курс, 17 група

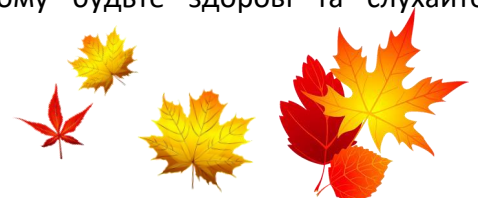
Катерина Положишник,
1 мед., 3 курс, 9 група

МУЗИКА ДЛЯ ДУШІ

Осінь. Якою вона є для тебе? Яскравою, мрійливою красунею чи можливо сірою та сумною. У кожного свої асоціації з цією чарівницею. Проте є щось в осінній порі загадкове. Щоб там не говорили, коли вмикається музична композиція, ми поринаємо в думки, які збуджують, надихають, сповнюють емоціями.

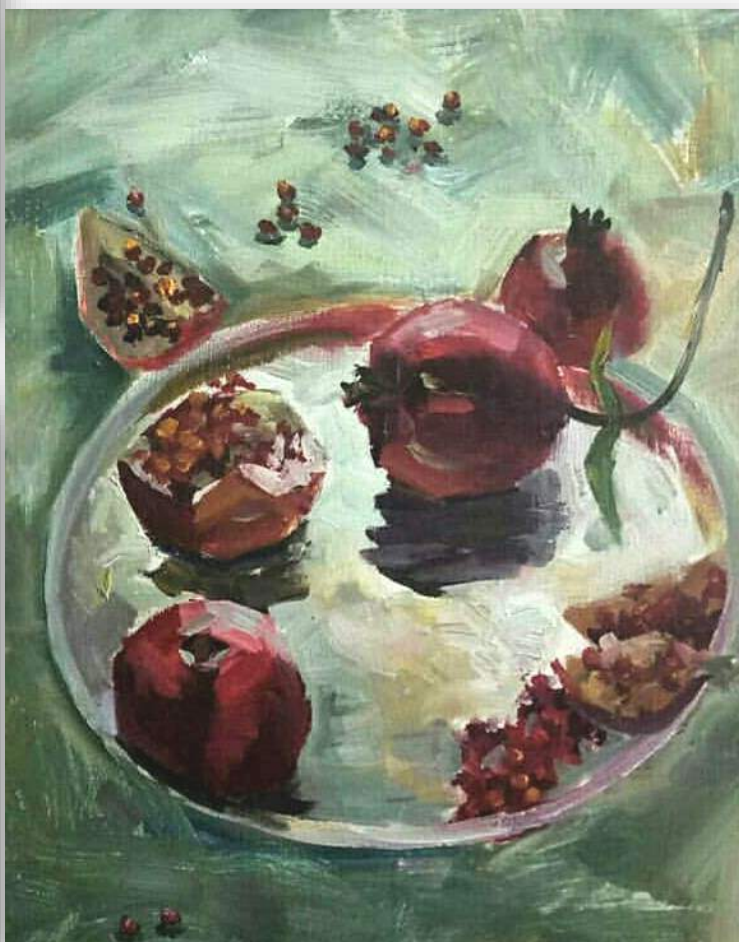
Чи помічали ви вплив музики на ваш настрій або навіть на стан здоров'я?! До речі, науковцями вже давно було доведено, чим більше слухати агресивну музику, тим сильніше вражається імунна система й організм загалом. Але, якщо кожного дня надихатися легкою класичною мелодією, ви самі здивуєтесь від результату. У вас окрім підвищеного настрою, буде сила та бажання працювати, підкорювати нові вершини, йти тільки вперед, а для нас студентів-медиків це досить важливо! Тому будьте здорові та слухайте музику для душі!

Ганна Любимцева,
1 мед., 1 курс, 3 група

Животис маслом

Жатхнення

Катерина Тополук,
1 мед. 2 курс, 18 група

Я рисую...

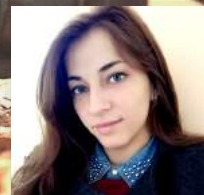
Когда появляется вдохновение и желание что-то создать — я рисую. Рисование очень расслабляет.

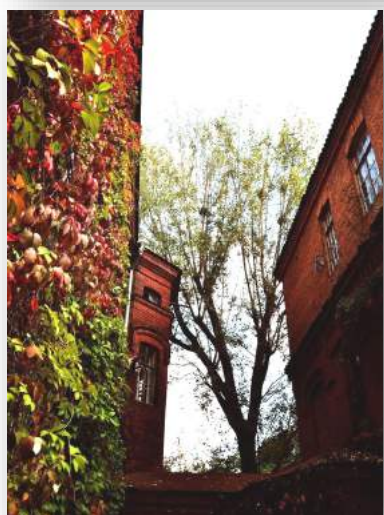
Фотопогляд

Анастасія Білоконь,
2 мед., 6 курс, 29 група

В об'єктиві – осінь

Хроніка подій

Ілона Корнілова,
1 мед., 3 курс, 7 група

WorldFirstAidDay

Осіньна пора може не тільки наганяти смуток та меланхолію, але й надихати на нові звершення. Підтвердження — цьогорічне масштабне відзначення Всесвітнього Дня першої допомоги (WorldFirstAidDay). Подія, що об'єднала багато громадських організацій Харкова для однієї мети — просвітництва та навчання навичкам надання першої медичної допомоги.

За ініціативи Харківської обласної організації Товариства Червоного Хреста України Всесвітній День першої допомоги було запропоновано провести у вигляді флешмобу, до якого долучились студенти нашого університету. Креативний захід із синхронного проведення серцево-легеневої реанімації під відому пісню британської групи Vee Gees «Staying Alive» зробив цей день надзвичайним! В ньому прийняли участь 40 осіб з різних організацій — волонтери та співробітники Харківської обласної організації Товариства Червоного Хреста України, співробітники Головного управління ДСНС України у Харківській області, курсанти Національного університету цивільного захисту України, студенти та викладачі ХНУ ім. В. Каразіна, співробітники Патрульної поліції Харківської області та багато інших.

Представники сектору громадського виховання та волонтерства, що входить до складу Студентського самоврядування ХНМУ, також взяли участь у цьому заході, розробивши спеціальний роздатковий матеріал у комплекті з корисним у повсякденному житті бактерицидним пластирем. Не менш корисним та цікавим був день майстер-класів з циклу «Медичний волонтер», на якому наші волонтери продемонстрували як правильно зупинити кровотечу на різних ділянках пошкодження.

Темою у цьому році стала надання допомоги при ДТП. Тому для наочності було проведено симуляцію — аварія за участі чотирьох пасажирів у авто та велосипедиста. Демонстрація проводилась із залученням спеціалізованих рятувальних служб.

Дякуємо нашим талановитим студентам і волонтерам, бажаємо сил та натхнення на навчання, бо завдяки цим подіям харків'ян, які можуть надати першу медичну допомогу, стало набагато більше!

Контакти:

м. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077289
моб. (097)9937709
e-mail: biblio-t@ukr.net

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (гол. ред.)
Русанова О.А. (відп. ред.)
Кустова К.М.
Гаєва Н.Д.
Вороніна Р.В.

Номер підготовлений за сприянням

Мороз Ганни Андріївни —
представника студентського
самоврядування,
студентки 3 курсу,
1 медичного факультету, 9 групи